

"No race can prosper till it learns that there is as much dignity in tilling a field as in writing a poem."

-Booker T. Washington, Up from Slavery

Az emberiség nem emelkedhet fel addig, míg meg nem érti, épp oly magasztos dolog szántani a földet, mint költőnek lenni.

-Booker T. Washington

Fordította, Sóvári Szeréna

1951-ben BAZ megye csücskében, Hangácson született. Édesapja Sóvári István, édesanyja Molnár Elza második gyermekeként. Nevelkedése során, iskoláit: Hangácson, Edelényben végezte, majd Miskolcon fejezte be. Édesanyja korai elvesztése örök nyomot hagyott a lelkében. Fiatal évei legfájóbb pontja volt a nevelő-anya viselkedése, mert egyetemi tanulmányról szó sem lehetett, mindemellett ütlegelte a kislányt hét kerek éven át, ennek eredményeként (és persze a fiatalkori szerelem), nagyon fiatalon feleség, húsz évesen már anyuka lett. Ezt a kettős hivatást érezte a legfontosabbnak az életében, és igyekezett tudása legjavát nyújtani, szinte imádatlaltal fordult a családjá felé. Az élet által kimért megpróbáltatások csak erősebbé tették őket a családi összetartozásban. 37 éve élnek boldog házasságban és három szép unokával büszkélkedhetnek: Alexis, (12) Nicholas (9) és Leora Rózsával aki mindössze két éves.

A könyvek, a művészet iránti érdeklődése azonban még akkor is csak növekedett és növekedett, amikor arra se ideje se energiája nem jutott. Szabászatot tanult, anyja nyomdokait követte, és annak kapcsán jutott el a hön vágyott színházi élethez, ahol elsőkézből leste el a rendezést nem kisebb egyéniségektől, mint: Major Tamástól, Zsámbéki Gábortól és még sokaktól, a fővárosi Katona József színházban, a belvárosi Petőfi Sándor utcában, ahol Hoffman Ödöntől, aki szemben lakott, vett énekleckéket.

1986-ban került, férjével Czippe Zoltánnal és két gyermekükkel, Kanadába a British Columbia-i Abbotsfordra, ahol egyenruhák gyártásába fogott, férje pedig a vasas szakmával kereste a kenyerüket. Zoltán fiuk és Rita leányuk felnőtté válása után Vancouver kertvárosába Surrey-be költöztek, ahol ma Szerénának Divattervezői Stúdiója, Zoltánnak pedig magánvállalkozói irodája van, még mindig a vasasokkal.

Szeréna, azért, hogy szép magyar nyelvünket megtarthassa, önkéntes munkába fogott és gyerekeket tanított a Magyar Kálvin János Egyháznál, aztán a Katolikus Egyháznál, majd pedig Fillmore-ban az Észak Amerikai Magyar Cserkész Szövetség nyári magyar iskolájában. Dr. Kerekes Judit vezetése alatt, ő is alapító tagja volt a Cimbora Színháznak.

Vancouverben kapcsolatba került Hegedős Györgyi színművésszel aki a Dajka Társulat vezető, Jászai Díjas művésze és örökös tagja. Györgyi üdvözölte Szerénát elsőként, mint költőt. Az Egy Csésze Kavé c. vers a művésznőhöz íródott 1994-ben. Azóta rendszeresen ír verseket, amihez legtöbb biztatást az azóta elhunyt, Dr. Kostya Sándortól kapott. Bánata csak az, hogy a szívének oly kedves Tamási Miklós költő, szintén elköltözött ebből az árnyékvilágból, amikor ő verseket kezdett írni, és azokat Miklósnak már nem tudta megmutatni; ezért van talán az, hogy egyik legszebb versét Miklóshoz írta, Tetemrehívás címmel. Több emlékező szépüzenetet is írt: Fáy Ferenchez, Faludy Györgyhez, a már említett Tamási Miklóshoz és Andrásik Gyulához, hogy csak párat említsünk.

Verseiben ott lüktet az életszeretet, de nem mentesek azok a honvágy okozta sötét felhőktől sem, bár még azon is át meg át szűrődik a napfény. Sokat ír arról, hogy napra vágyik, bár eléggé fényérzékeny: Napbanézők c. verse. Tóth Lacinak a festőművész jóbarátnak írt Fényben c. versében a Turul madár van hivatva fénybe emelni az igaz jóbarátot is, amint azt el fogja hozni (FÉNYHOZÓ c. verse) a mi kis nemzetünknek újra, hisz "ragyogásunk eltakarása csak időleges lehet" - ahogy azt Szeréna írja az egyik prózai írásában, és erről szól Hazám c. verse is. Több verse megjelent a Tárogatóban, a Metamorfózisban, a Szivárványban, az Őrtűzben, a Magyar Cserkészek Lapjában és Antológiákban. Több mint hat éven át írt tudósításokat és színházi kritikát a Vancouveri Kulturális Havilap-nak, a Tárogatónak, majd később alkalmanként a Szigeti Magyarság c. lapnak, Miska János felkérésére. 2001-ben megírta kisszínpadra a Ludas Matyit, amit saját rendezésében a Dajka Társulattal és férje segítségével, nagy sikerre vitt. Felfedezettje Virág Erzsébet, aki Matyi anyját alakította, utána a vancouveri közönség kedvence lett és sok főbb és epizód szereppel ríkatta avagy kacagtatta meg a nagyjérdeműt. A LM. telis-teli van szebbnél szebb népdallal és néptánccal, mert Szeréna verselése anyai nagyapja és édesanyja népdalszeretetével kezdődött el, akkor amikor még egészen kicsi leányka volt. Már hetedik osztályos korában énekkar vezényletét bízták rá, mint karvezetőt pótló tevékenységet, és egy évvel később a nagy otthoni május elsejei felvonuláson, néptáncruhában, az ő osztálya vonult legelől, majd el is táncolták a Szeréna által koreografált zempléni táncokat.

Szeréna több alkalommal készített egyórás műsort nemzeti ünnepeink méltó, kegyeletteljes megünneplésére, és írt ünnepi beszédet a régmúlt felidézésére; főleg a fiatalabb nemzedék számára, hiszen ismerniük kell elődeik múltját: mert nem feledhetünk.

Szeréna életkedve ma is a régi, ereje apadhatatlan. 129 digitális képet rajzolt-festett. Mandalái igazán különlegesek. Az Őnarckép, ami csak az idő múlatásából született, akkor amikor egy súlyos autóbalesetből kellett felépülnie, egész kis remekmű lett, bár őszerinte ez is csak az élet bohóca, akinek ő tartja saját magát. (Pepita) (Vannak versek is Pepitáról a marionetról.) Szeréna ezt vallja magáról: "Az Úrnak szolgáló leánya vagyok, és nem szeretem ugyan, de elviselem az álarcokat, maszkokat ami mögé mindanyian rejtezzünk. Talán az átlagosnál többször megmutattam az igazi arcomat, de észre vettem, hogy arra senki sem kíváncsi. Ők szeretik kiosztani a szerepeket és akkor boldogok és elégedettek, ha nem szűkölkötök sokat, hanem elég jól eljátszom azt, mint a marionett, akinek madzagjait az húzza aki éppen a kezében tartja azt."

"A dolgoknak csak a fele múlik mirajtuk, de lehet, hogy még annyi se, a többi a kijelölt út és a

szerencse játéka." Erről Ó Fortuna (Carmina Burana) c. versében ír. Ezt a verset B.Gáti Csilla festőművész gyönyörű, selyemre festett alkotása ihlette.

Grafikus-festőművész testvérbátyjának Oszkárnak az elvesztése elnémította, majd két év múlva, Oszkár Hazatérés c., számára rendkívüli értékű grafikája előtt állva megszületett a Hazatérés c. igen mély érzelmű vers. Verseiben felismerhető a dalosmadár (a kis csalogány), akivel édesanyjára emlékezik, és saját magát is ebben a kis "agrólszakadt" madárkában mutatja be sokszor.

Jelenleg egy nagyszabású mesejátékon dolgozik amit cartoon-ként akar sikerre vinni. Ez a komikus mese igen komoly üzenetet hordoz (és fog képviselni), mivel az iskolai csufolódás már szinte nem ismer határokat, különösen akkor amikor találunk a gyerekek maguk között valakit aki egy kissé másabb viselkedésű, külsejű mint amit megszoktak.

Folytatás? - meglehet pár év múlva.

"There are painters who transform the sun to yellow spot, but there are others who with the help of their art and their intelligence, transform a yellow spot into sun."

-Pablo Picasso, attributed, quoted by Edith Sitwell in Fire of the Mind

Vannak festők akik a napot egy sárga korongként festik meg, míg mások a művészösztön és intelligenciájuk által a sárga korongot nappá varázsolják.

-Fordította, Sóvári Szeréna